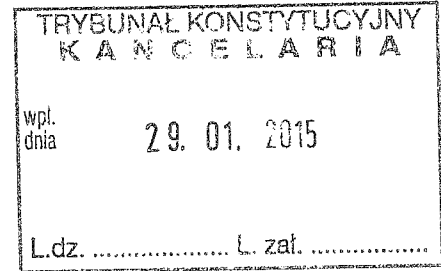

Warszawa, dnia 28 stycznia 2015 r.

PG VIII TK 41/13

U 3/13

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

PISMO PROCESOWE

Na podstawie art. 31 ust. 2 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zmianami):

cofam wnioski Prokuratora Generalnego z dnia 8 kwietnia 2013 r.

UZASADNIENIE

W dniu 8 kwietnia 2013 r. Prokurator Generalny skierował do Trybunału Konstytucyjnego wnioski (sygn. PG VIII TKw 11/13) o stwierdzenie niezgodności przepisów rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 czerwca 2011 r. w sprawie nadania inspektorom Inspekcji Transportu Drogowego

oraz pracownikom Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego uprawnień do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego (Dz. U. Nr 135, poz. 790):

- 1) § 2 ust. 1 - z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1265 ze zmianami) w związku z art. 129a ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137 ze zmianami), jak również z art. 95 § 5 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2008 r. Nr 133, poz. 848 ze zmianami), a przez to także z art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) § 2 ust. 2 – z art. 76a ust. 1 w związku z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym oraz w związku z art. 129a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, jak również z art. 95 § 5 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, a przez to również z art. 92 ust. 1 Konstytucji RP.

Zakwestionowane we wspomnianym wniosku przepisy dotyczyły nadania inspektorom Inspekcji Transportu Drogowego oraz pracownikom Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego uprawnień do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego. Uprawnienia te zostały nadane w drodze aktu prawnego rangi rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów wydanego na podstawie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 95 § 5 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, przy czym rozporządzeniodawca zaskarżonymi przepisami skorygował – zdaniem Prokuratora Generalnego – stosowne regulacje zawarte w ustawie o transporcie drogowym oraz w Prawie o ruchu drogowym.

W dniu 30 września 2014 r. Trybunał Konstytucyjny wydał wyrok w sprawie sygn. U 4/13 w przedmiocie rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie wysokości grzywien nakładanych w drodze mandatów karnych za wybrane rodzaje wykroczeń. W uzasadnieniu tego wyroku w punkcie 4.3.

„Ewolucja orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego” Trybunał omówił swą linię orzeczniczą, rozluźniającą pierwotny pogląd, iż podmiotem wyłącznie uprawnionym do wprowadzania i formułowania w całości zakresu ograniczeń w korzystaniu z konstytucyjnych wolności i praw jednostki jest parlament oraz dopuszczającą doprecyzowanie w aktach podustawowych pewnych elementów czynu zabronionego przez ustawodawcę. Zakres modyfikacji regulacji ustawowych w aktach prawnych rangi rozporządzenia ulegał sukcesywnemu poszerzaniu. Nadto, w późniejszym orzecznictwie, Trybunał dopuścił instytucję odesłania w represyjnych normach blankietowych z odesłaniem zupełnym o charakterze dynamicznym włącznie, w wypadku zagrożeń karami o stosunkowo niewielkim stopniu dolegliwości i pod warunkiem, że odesłanie następuje jedynie do przepisów ustanowionych przez organy posiadające legitymację opartą na powszechnych i bezpośrednich wyborach (w wersji wyroku umieszczonej na stronie internetowej Trybunału Konstytucyjnego – *vide*: s. 28 – 29).

Wydaje się, że wspomniany wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 września 2014 r. można potraktować jako kolejny etap w przedstawionej przez Trybunał ewolucji jego orzecznictwa. W wyroku tym Trybunał uznał bowiem, że kwestia określania wysokości grzywien nakładanych w drodze mandatów karnych mieści się w zakresie dopuszczalnego doprecyzowania elementów czynu zabronionego w akcie wykonawczym (*vide: ibidem*, s. 30). Wspomniane doprecyzowanie polegało na wprowadzeniu sztywnej wysokości mandatów w rozporządzeniu, w miejsce granic minimalnych i maksymalnych wysokości takich grzywien określonych w ustawie.

W stanowisku Prezesa Rady Ministrów z dnia 14 października 2013 r. w niniejszej sprawie zawarto między innymi stwierdzenie, że nadanie funkcjonariuszom Inspekcji Transportu Drogowego uprawnień do nakładania i pobierania grzywien w drodze mandatu przez Premiera na podstawie art. 95 § 5 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia było niezbędne, wobec luki w prawie, bowiem upoważnienie dla tych funkcjonariuszy do nakładania

i pobierania grzywien w ustawie o transporcie drogowym ma charakter blankietowy (por. s. 8). Tym samym, rozporządzeniodawca potwierdził fakt uzupełnienia ustawy w drodze rozporządzenia.

Jednakże, jak się wydaje, powołana wyżej ewolucja orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego może doprowadzić, że zarzuty Prokuratora Generalnego, zawarte we wniosku inicjującym niniejszą sprawę, mogą zostać potraktowane przez Trybunał jedynie jako argumenty świadczące o uchybieniach służb legislacyjnych Rady Ministrów, co nie musi jeszcze przesądzać o konieczności derogacji samych zakwestionowanych unormowań.

Z tych wszystkich względów, cofam wniosek Prokuratora Generalnego z dnia 8 kwietnia 2013 r.

Andrzej Seremet